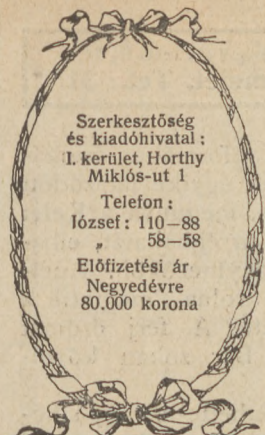
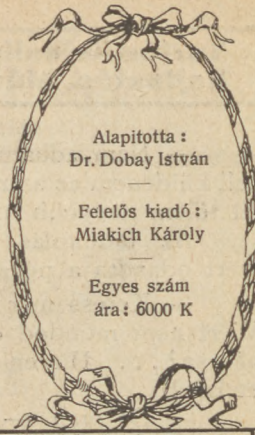

1924. 28. n.

Szerkesztőség
és kiadóhivatal:
I. kerület, Horthy
Miklós-ut 1
Telefon:
Iózséf: 110-88
58-58
Előfizetési ár
Negyedévre
80.000 korona

Alapította:
Dr. Dobay István
Felelős kiadó:
Miakich Károly
Egyes szám
ára: 6000 K

Ajtársajg

SZEPIRODALMI ÉS TÁRSADALMI KÉPES HETILAP

22. sz. 924

Kaliforniai történet.

Irta: Bret Harte. — Fordította: Ruzitska Mária.

A wingdomi postakocsiban nem dohányoztak és halkán beszéltek: nő volt az utasok között. Szép lehetett, mert minden állomáson sok bámulója akadt, amit Jack Hamlin, a filozófus cinikus mosolyával vett tudomásul. Jack Hamlin, mikor a táskáját föltette a hálóba, egy tekintetet se vetett a zöld fátyol felé. Szeme a jól nevelt angol férfi unatkozó közönyösségével siklott végig a kocsi utasain. Simára beretvált arcával és megelégedettséget sugárzó, öntudatos lényével kellemes ellentéte volt lázasan kapkodó, türelmetlen utitársainak. Sápadt, görög arcával és homéri komolyságával senkisémmel versenyezhetett a kocsiban.

Épen azért nem is tetszett a többieknek, hogy Jack Hamlin az egyik állomáson mégis odakerült a zöldfátyolos nő mellé. Akkor ugyanis már ő is rájött, hogy a bájos kis arcból a világ leggyönyörűbb fekete szempárja mosolyog a világba.

Mikor a kocsi ebéd idején befordult az International Hotel udvarára, ketten is kiugrottak, hogy a leszállásnál segítsenek a szép asszonynak. Starbottle ezredes az ernyőjét meg a sálját fogta, az ügyvéd a kocsi ajtaját nyitotta ki előtte, a báró a kezét nyújtotta feléje. Ennyi figyelem közepette a nő egy pillanatra habozott. Jack Hamlin pedig nyugodtan kinyitotta a kocsi másik ajtaját, megfogta a hölgy kezét — azzal a biztonsággal és határozottsággal, mely a nőknek annyira imponál — és könnyedén leemelte a magas lépcsőről.

Mr. Hamlin nem maradt ott ebédre. Lova már fölnyergelve várta s ő a dombon keresztül nekivágta a wingdomi poros utcának. A benszülöttek bámész irigységgel néztek pompás lova után. Amint beért az erdőbe, lassabban ment. Itt már nem találkozott emberekkel és egyszer csak énekelni kezdett. Csodálatosan lágy és édes tenorhangja volt; annyi érzés csengett ki belőle, hogy még a madarak is csodálkozva hallgatták. Pedig nem is tanult énekelni és a dal — valami szentimentális néger melódia volt — mégis kimondhatatlanul hatott az emberre. Furcsa látvány volt ez az erős férfi, kártyával az egyik és revolverrel a másik zsebében, amint előreküldte panaszos hangját a sötét erdőbe, hogy könybeborult a szeme annak, aki hallotta. Egy sólyom, amely épen most fogyasztotta

el hatodik zsákmányát, meglepetten nézett rá. Rokonnak érezte, de most az egyszer készséggel elismerte az ember fölényét. Hiába, rabolni ő is nagyszerűen tudott, de énekelni nem!

Mr. Hamlin most megint emberlakta vidékhez közeledett. Kőből faragott padok, letarolt domboldalok, kivágott fák váltották fel az erdősegeket, járatlan utakat. Mutatták, hogy a civilizáció már eljutott ideig. Aztán egy templomtorony bukkant elő és Mr. Hamlin tudta, hogy hazaért.

Már a furcsa, keskeny utcán kapaszkodott föl-felé és pár perc múlva leugrott lováról a Magnolia aranyozott ablakai alatt. Keresztülment a hosszú ebédlőn, kinyitott egy párnázott ajtót, végighaladt a sötét folyosón és végre megállt egy homályosan világított szobában. A drága butorok itt helyenként már kopotak voltak. A tapéta itt-ott más mintával volt kifoltozva, a karosszékek himzése megfakult és a zöldbáronsony chaise-longue, amelyen Jack végigheveredett, a wingdomi vörös homok nyomait mutatta.

Mr. Hamlin itt nem énekelt. Mozdulatlanul feküdt és egy festményre bámult, amely egy telt, fiatal nőt ábrázolt. Most jutott először eszébe, hogy ilyenféle nővel még sohasem találkozott és hogyha találkozna vele, akkor se tudná szeretni. Másfajta női szépségről ábrándozott.

Kopogtak az ajtón. Anélkül, hogy fölkelte volna, megnyomott egy gombot, mire az ajtó kinyílt és egy férfi lépett a szobába.

Szélesvállu, hatalmas ember volt, de szép arcán nem látszott férfias erő. Most is ittas lehetett.

— Azt hittem, Kittyt találok itt, — dadogta zavartan.

Mr. Hamlin azzal a biztos, fölényes mosollyal ugrott föl, amellyel a wingdomi postakocsi utasait bosszantotta.

— Nem a postakocsival jöttél? — kérdezte a másik.

— Nem. Scott's Ferrytől lovon jöttem. Alig egy félórai ut. De mi baj, Brown?

— Megint végem van, Jack. — Brown kétségbeesett arccal és olyan siránkozó hangon mondta ezt, amely különös ellentétben volt hatalmas alakjával.

**SZŐRMEKABÁTOK,
RÓKÁK ÉS MUFFOK SZOLID ÁRBAN**

EVETOVIGS szücs
Erzsébet-tér 8, I. emelet

— Nem adhatnál száz dollárt holnapig?... Pénzt kell küldenem az asszonynak és te már annyiszor nyertél tőlem nagyobb összeget is.

Az indokolás nem volt épen logikus, de Jack azért odaadta a pénzt.

— Keress már valami más ürügyet, Brown!... Miért nem mondd egyszerűen, hogy megint játszani akarsz?... Hiszen tudom, hogy nem vagy házasságember!

— De igen — mondta hirtelen támadt komolysággal Mr. Brown, mintha a pénz pusztá érintése már erőt és méltóságot adott volna neki — megházasodtam... Három éve nem láttam a feleségemet és egy éve nem írtam neki. Ha jobbra fordul a sorom, érte küldök...

— És Kitty? — kérdezte Mr. Hamlin ugyanazzal a mosollyal.

Mr. Brown szerette volna eltitkolni zavarát, de kifejezéstelen arcának és whiskytől megzavart agyának ez sehogysem akart sikerülni.

— Tudod, Jack... Az embernek kell egy kis szabadság... Nem jössz játszani? Gyere, duplázzuk meg ezt a százat!...

Jack Hamlin csodálkozva nézett szerencsétlen barátjára. Talán tudta, hogy ezt a pénzt is el fogja veszíteni és azt gondolta, inkább az ő zsebébe kerüljön vissza, mint máséba, — de bólintott és odahuzta székét az asztal mellé. Ebben a pillanatban megint kopogtak az ajtón.

— Kitty lesz, — mondta Mr. Brown.

Mr. Hamlin megnyomta a gombot, az ajtó kinyílt. Életében először Jack sóbálvánnyá meredt a meglepetéstől — és életében először: sápadt arcát a homlokáig előntötte a vér. Mert az a hölgy állt előtte, akit leemelt a wingdomi postakocsiból, Brown pedig hiszterikus nevetéssel csapta össze a kártyáját:

— Az ördögbe is...! A feleségem!

A »Wingdom Chronicle« legközelebbi száma pedig »Megható vizionlátás« cím alatt a következő cikket hozta:

Meinl Gyula
kakaó és
csokoládé

»Mult héten városunkban a Kaliforniában szokásos szép és megindító jeleneteknek egyike játszódott le. Egy wingdomi pioneer felesége, megunva a Kelet haldokló civilizációját és kedvezőtlen éghajlatát, elhagyta, hogy fölkeresi férjét az aranymezőkön. Anélkül, hogy szándékáról értesítette volna, megtette a nagy utat és a napokban ideérkezett. A férj örömét könnyebb elképzelni, mint leírni. Bár sokan követnék e nemeslelkű hölgy példáját.«

Az asszony befolyásának köszönhető-e, vagy sikeresebb vállalkozásainak, de a szerencse ettől a naptól kezdve Mr. Brown mellé szegődött. Azt beszélték, Jack Hamlin megeskettette, hogy nem vesz többé kártyát a kezébe és ezzel a föltétellel nagyobb pénzüsszeget adott neki. Ezen a pénzen építette és rendezte be a Wingdom House-t, amely a szép Brownné nagy népszerűsége következtében kitűnően ment. Brownt beválasztották a városi tanácsba s mivelhogy az egyházzal szemben nagyon bőkezű volt, egy utcát is elkereszteltek róla.

Szerencséje, vagyona, tekintélye nőttön-nőtt, Mr. Brown mégis egyre sápadtabb, soványabb, idegesebb lett. Az asszony népszerűsége meg épen ingerlékeny, türelmetlenné tette. A legszerelmesebb, legföltékenyebb férj lett belőle. Nem szólt bele a felesége dolgaiba, mert az első próbálkozásnál Mrs. Brown a legerélyesebben visszautasított minden »illetéktelen« beleavatkozást. A pletyka legalább is ezt sutogta. Igaz, hogy a pletykát a wingdomi nők terjesztették, akik veszedelmes vetélytársat láttak Brownnéban. Az osztatlan csodálat ugyanis feléje fordult, mióta Wingdomban volt, ő volt minden társaságnak a koronázatlan királynője. Brown jól látta ezt, de nem beszélt róla. Egyetlen bizalmasa Jack Hamlin volt, aki fölötte állott minden gyanúsításnak és aki igen ritkán fordult meg a házukban.

Egy holdvilágos nyári éjszakán történt. Mrs. Brown a terrasszon ült és kipirult arccal, tágranyilt szemmel, ifju szépségének teljes pompájában élvezte a friss hegyi szellőt — és talán valami mást is, ami korántsem volt olyan friss és ártatlan, mint a szellő. Starbottle ezredes ült mellette és Boompointer őrnagy, meg egy idegen turista, aki szintén szűkebb kíséretéhez tartozott.

— Mit lát az utcán? — kérdezte az ezredes, mert észrevette, hogy az asszony lefelé néz.

— Port, — sóhajtott Brownné. — »Csak Anna nővér fehér báránycája« — idézte egy kedvenc költeményét.

Az ezredes, akinek irodalmi ismeretei legfőljebb a mult heti újságig nyultak vissza, sietett kizökkenteni a poétikus hangulatból:

— Dehogy bárány, — egy lovasember... Nézd csak, Boompointer, nem a Jack Hamlin szürkéje?

Az őrnagy azonban nem tudta és minthogy Mrs. Brown szerint a levegő hűvösre fordult, mind bemettek a szalonba.

Mr. Brown az istállóban volt, mint ebéd után rendesen. Talán azért, hogy éreztesse megvetését a felesége udvarlóival szemben, talán azért, mert gyöngé ember létére, örömet talált benne, hogy az állatok fölött abszolút hatalma volt. Ezt a szép barna paripát kedvére simogathatta vagy üthette, — amit a feleségével nem tehetett.

Egy szürke ló jött be az istállóba, pár lépéssel mögötte a gazdája is. Mr. Brown melegen üdvözölte a barátját, aki viszont kissé tartózkodó volt. Brown a hátsó lépcsőn keresztül bevezette vendégét egy kis szobába, mely az istállóudvarra nézett. Nem volt benne más, mint egy ágy, egy asztal, néhány szék és egy fegyvertartó.

— Ez az én otthonom, Jack — mondta Brown és levetette magát az ágyra. — Az ő szobái a hall másik végén vannak. Több mint hat hónapja csak az étkezéskor látom... Örülök, hogy eljöttél, Jack — tette hozzá és újra melegen megrázta a barátja kezét.

— Azért hoztalak ide, mert nem akartam az istállóban beszélni veled... Ne gyujts gyertyát!... Holdvilágnál jobban lehet beszélni... Ül ide mellém. Abban az üvegben whisky van...

Brown a fal felé fordult és úgy folytatta:

— Ha nem szeretném az asszonyt, Jack, nem törődne vele... De szeretem és mégis tétlenül kell néznie, hogyan él...

A sötétben Jack keze után tapogatózkodott, de az a zsebébe mélyesztette mindkét kezét és hanyagul kérdezte:

— Mióta tart ez így?

— Mióta itt van. Mióta először lépett be a Magnoliába. Bolond voltam akkor is, Jack, és most is bolond vagyok, nem tudtam, hogy ennyire lehet valakit szeretni...

— De nem ezt akartam mondani, Jack, nem ezért hívtalak... Nem is azért, mert már nem szeret engem és mert mindenkivel udvaroltat magának, aki az utjába kerül... Megérdemlem, hogy ne szeressen többé, mert föl tettem szerelmét a kártyára és elvesztettem... De azt hiszem, mást szeret... Ne mozdulj, Jack, ne mozdulj!...

— Több mint hat hónapja, hogy boldogtalannak látom. Nyugtalan és ideges és néha félénken, szinte könnyörögve néz rám... Irni szokott valakinek... Mult héten pedig összeszedte a holmiját, ruháit, prémjeit, ékszereit, mindent, azt hittem, el akar menni!... Csak ezt ne tenné, Jack, csak ezt ne!

Arcát a párnákba szoritotta és pár percig csak az óra ketyegése hallatszott. Mr. Hamlin szivarra gyújtott és odament az ablakhoz. A hold már nem sütött a szobába, teljesen sötét volt.

— Mit csináljak, Jack? — hallatszott az ágy felől.

A felelet tisztán és határozottan csengett az ablakból:

— Keresd meg azt az embert és öld meg!

— És azután?

— Mit: azután?

— Azt hiszed, akkor visszajön hozzám?

Jack nem felelt, hanem az ajtó felé indult.

— Ne menj el, Jack... Gyujts világosságot és ülj le az asztal mellé... Ha téged látlak, megnyugszom...

Mr. Hamlin egy pillanatig habozott, de aztán leült. A whiskytől-e, vagy Jack megnyugtató jelenlétének hatása alatt, Brownt elnyomta az álom. Jack odaült az ablakhoz és nézett ki a sötétségbe. A város békésen aludt, éles körvonalai eltompultak az éjszakában és ragyogó színei felolvadtak a hold tejszínű fényében. A csöndben idehallatszott a víz csobogása és a domb tulsó oldaláról a fenyők sóhajtása. Jack föl nézett az

égre. Épen most futott le egy csillag és utána még egy. Jack jelt látott a csillaghullásban.

— Ha negyedórán belül még egy lehull, akkor — Óráját a kezében tartotta, — félóra hosszat, — de a tünemény nem ismétlődött.

A toronyóra kettőt ütött és Brown még mindig aludt. Mr. Hamlin visszament az asztalhoz és levelet vett ki a zsebéből. A gyertya pislogó fényénél újra elolvasta. Egyetlen sor volt, ceruzával írta egy női kéz:

„Háromkor várjon a kocsival az alsó kertkapunál.”

Az alvó nehézkesen megmozdult, aztán felébredt.

— Jack, itt vagy még?

— Itt vagyok.

— Ne menj el... A régi időkről álmodtam épen... Az esküvőmről álmodtam és te voltál a pap! Jack nevetett és odaült az ágy szélére. A levél még mindig a kezében volt.

— Jó jel, ugy-e?

— Jó. De nem kelnél föl?

Mr. Brown feállt.

— Nem gyujtasz rá?

Brown gépiesen vette el a feléje nyujtott szivart. Jack pedig összecsavarta a levelet, meggyújtotta a gyertya lángjánál és odatartotta a barátjának, hogy gyujts rá. Mikor elégett a papiros, összemorzsolta, kiszórta a nyitott ablakon és utánabámult, amíg láthatta.

Aztán odament Brownhoz és vállára tette a kezét.

— Óreg, — mondta — tíz perc múlva én is uton leszek... Soha többé nem látjuk egymást. De mielőtt elválnék, adok neked egy jó tanácsot: Adj el mindent és vidd el a feleségedet erről a vidékről... Nem nektek való hely ez. Mondd neki, hogy el kell mennie innen, akkor is, ha nem akar... Ne keseregj azon, hogy te nem vagy szent és a feleséged nem tud angyal lenni. Légy férfi — vele meg bánj úgy, ahogyan egy szép asszonnyal szokás bánni... Isten áldjon meg!

Mielőtt Brown szóhoz juthatott volna, lerohant a lépcsőn. Az istállóajtóban föl rázta a lovászgyereket.

— Nyergeld meg a lovamat, de két perc alatt készen légy!

— A nagyságos asszony azt mondta, hogy kocsival...

— Fogd be a szád!...

A megrémült lovász alig birta remegő kezével megnyergelni a lovat.

— Parancsol még valamit?...

— Félre az utból!

Jack egy pillanat alatt lent volt az utcán. A következő pillanatban a lovász álmos szeme előtt már csak egy porfelhő mozgott arrafelé, amerre egy társaitól elváló csillag épen tűzcsóvát irt le az égen.

* * *

Hajnál felé azonban Wingdom lakói énekhangot hallottak messziről, — énekhangot, mely tisztán csengett, mint a pacsirtáé. Akik még aludtak, megfordultak kemény fekvőhelyükön és ifjuságról, szerelemről, a régi szép napokról álmodtak tovább. Gondterhelt férfiak, nyugtalan aranykutatók, — akik már dolgoztak, — abbahagyták a munkát és kapájukra támaszkodva hallgatták a dalt, amelyet egy bolond vándor küldött a fölkelő nap elé.

Kitűnő szabású

férfi-fehérműt

készít hozott anyagból is

NÉMETHY SZALON Apponyl-tér 4. sz.

A „Poéta testvéreim“ verseiből.

KOSZTOLÁNYI DEZSŐNEK.

Diák titán-korodba. Kosztolányi,
Négy fal között könyvek torán hevülve,
Lelked te finom szivedet legyűrte.

Nem tudtál friss mezőkön zengve járni;
Üllői úti béna fák alatt
Hangoltad dalra ritmusos magad.

Üveghangon trillázott éneked
S röpiült a mák bódító illatával
A tarka szárnyú, csillogón csodás dal.

S birkóztam a Magyar-utcán veled,
Ó, mert Petőfiben az életet,

A húst, a vért, a szívet hogy lenézted! ..
Nem hittél benne halhatatlan szépet.

De mert kenyér s bor már az éneked:
Jó most szíved szívével fütened

GYÖKÖSSY ENDRE.

BAJA MIHÁLYNAK.

Kivándoroltál... Új világ karolt át,
De New-York szeme úgy nézett rád,
Hogy elejtetted dalos citerád.

S lánysimogató, lepkeszárnyu nótád
Sírt is utánad, mint a kisgyerek,
Ki anyja után hosszan pityereg.

A Missisippi partján búslakodva
A babilóni bús vizeket láttad
S meg nem csókoltta vidám nóta szádat.

Keserű zsoldárt bűgtál csak zokogva,
Míg leked lankadt hervasztó robotba.

De Amerika már hazabocsájtott
S dajkál virágos magyar rónaságod.

Dalolj hát újra!... vidám nótamondó
Poéta egy sincs hozzád itt hasonló.

GYÖKÖSSY ENDRE.

LEHULLIK A RÓZSA...

Pünkösdi rózsámnak odalent a kertben,
Amikor az úton reggel arra mentem,
Lehullott a szirma...

Szomorún megálltam, fejlehtva néztem.
Vártam én ezt mindig, tudtam én azt régen:
Elhullik a rózsza.

Szomorúan nézlek, fára kúszó repkény,
Fenyő örök zöldje.
Miért csak a rózsza, az én szép virágom,
Nem tudott virulni díborszín ruhában,
Nyílani mindörökre?

PETERDY MARGIT.

Két elbeszélés.

Irta: Szép Ernő.

I.

Szoboszlai Gábor.

Milyen tisztán emlékszem minden házra, minden eperfára, minden galambducra, minden szalmakazalra abból a kis városból, amelyekben gyermekkorom könnyű évei elforogtak... hogy látom minden ember arcát, akit akkor ismertem és hogy hallok minden hangot, amely akkor a fülemet látogatta. Egy fekete-szürös alak támolyog elő emlékezetem nyüzsgő piacáról, rekedten kurjant egy régi hang:

— É-é-én vagyok Szoboszlai Gábor!

Jön közelébb, de nem egyenesen előre, hanem jobbra botlik egyet, balra tántorodik, azután a feje előre esik és kettőt-hármat előre bukácsol, mintha el akarna esni, azután megáll, oldalt dül, a plebános kertjének kőfalához dörzsöli magát, újra a járda közepén botorkál, a szüre oldala sárga lett a kőfaltól, megáll, topog egy helyben, mert különben az árokba fordulna. Föltartja a fejét, körülnéz, a jobbkarját föl-emeli s a mutatóujjával megfenyegeti az utcát, mialatt a fekete szür nyomorék lapos ujjá le- s fölhintál:

— É-é-én vagyok Szoboszlai Gábor! É-é-én vagyok...

Közelébb csetlik-botlik a szabálytalan természetéből csinált járdán, a csizma orra bele-beleakad a kövek élébe. A csizmáinak az a szürkétlen szürke színe van, mint a régi száraz sárnak, kiette a bőrt a sár, ami rátapadt, mióta a csizma a vásáros csizmadia sátrából a Szoboszlai Gábor lábára került. A csizma szára puha, mint a rongy, a csizmaszár széle huszáros vágású, de elől legyürödött már a huszáros rész, úgy csüng le, mint a kutya füle. A magyar nadrág is csupa gyürödés, csupa ránc, a nadrágszára vékony, hát még a lábaszára milyen vékony lehet a hosszú részeg embernek. Olyan a lábaszára a csizmában, mint a mozsárütő a mozsárban. A szür baloldalán bőrtarisznya csüng, az is sáros és egész lapos, nincs abban semmise. A szürt a nyakánál elől bőrcsatt fogja össze, különben már régen elmaradt volna a szür a gazdájától. Itt áll, vagyis tántorog már előttem Szoboszlai Gábor, látom a képét, ezt az aszalt, szürke, hustalan parasztcot, fakó bajuszával, amelynek éles, hosszú szála össze-vissza állanak, mint a porban eltaposott buzakalászé. Az orrán van valami szín, de nehezen lehetne eldönteni, hogy kék-e vagy vörös. Rám néz, két kis kékes szeme van, a két kicsi kék szem fuldoklik a könnyes szemfehérjében és úgy néz, mintha semmit se látna. Mintha haldokló meredne rám, vagy egy szerelmes nyitotta volna föl a szemét egy csók mélységes kábulata után...

— É-é-én vagyok Szoboszlai Gábor! É-é-én...

Szembemegy a járdán vele egy rendes járásu ember, hosszú botját maga előtt jártatva. Kikerüli, elhagyja. Szoboszlai Gábor megfordul, utána topog s emelgeti a fejét:

— Ni, testvir... hé... ni...

Visszafordul, motyog, indul, valami nótát kezd rini magában, amelynek se szövege, se dallama nincsen. Ez a nóta vonszolja végig az utcán, a sarkon elvesz, a piac felől hallik gyenge kukorékolása:

— É-é-én vagyok...

Néha éjszaka álmomból ébresztett föl ez a részeg hang, amely a sötét utcán végigpanaszokdott:

— É-é-én vagyok Szoboszlai Gábor!

Nyár. Szmrecsányi Irma vízfestménye.

— Vuh! Vuh! Vuh! — a kutyák a kerítéshez rohantak s végigugatták Szoboszlai Gábort, aki hazafelé dülöngözőtt a Kontyos-kocsmából.

Lókupec volt Szoboszlai Gábor. Egyszer a nagyvásárban őgyelegvén, a muzsikáló lacikonyha mögött láttam, ahogy alkudozik egy emberrel, aki egy kopott-szőrű, sebzett oldalú, vén, sovány parasztlóvat tartott kötőféken. Sok-sok ló volt ott a korláttal bekerített gyepen, meg szekerek, meg oláhcigányok és két zsendár sétált a nép közt, ragyogó kakastollával s fénylő szuronyával. Szoboszlai Gábor csizmaszárában ostor volt, a balkezevel fogta a ló gazdájának a jobbkezét s a maga jobbkezét magasra tartotta a levegőben. A szemével a másik ember tenyerébe célt:

— Harmincöt pengő a csikó!

A másik ember lenézett a tenyerébe és csak csóválta a fejét.

— Magyar ember vagy, ugyina?

A másik ember engedelmesen bólintott.

— Magyar ember vagy, testvir. Jó magyar ember vagy. Harmincöt pengő lesz a csikó.

A feje le-lebukott, a két csizma lassu csárdást járt a szür alatt. A jobbkeze le-le akart csapni, de a féluton mindig megállott. Dadogva rimánkodott tovább:

— Igaz magyar ember vagy, testvir, hogy az én istenem áldjon meg. Áldjon meg az a jó isten, testvir. Az isten is áldjon meg. Áldjon meg az isten. Mind a két kezivel, testvir. Az áldjon meg, az én jó istenem áldjon meg, testvir.

Egyszer csak belecsapott a másik ember mar-

kába, sokáig rángatták egymás jobbkezét, Szoboszlai Gábor nekidült a másik ember vállának, átölelte a nyakát, hurcolta befelé a homályos lacikonyhába, amelynek mélyén három vályogvető cigány muzsikált. A piros kolbász zsirjának sistergése, a cigányok cinicinije, az emberek gajdolása, az asszonyok nyelvelese fölött szállott kifelé a vásárba a parasztkupec részeg rivása:

— É-hé-hé-n vagyok Szoboszlai Gábor!

Egy fényes tavaszi délben, a boldog harangszó alatt a piacon láttam végigmenni Szoboszlai Gábort. Nem ment, cipelték kétfelől, egy kis összement öregasszony, meg egy nyurga, görbelábu, csámpás legény. Aznap sorozás volt a vátoházán. A piac teli volt ünneplőruhás legényekkel, sok legénynek a bokkrétája mellett összehajtott cédula volt a kalapja pántlikájába dugva, ezek egymás vállára tett kézzel dalolva sétálgattak a városháza előtt. Szoboszlai Gábor kalapja az orrára volt huzva, a karját markoló legényt ölelgette, csókolgatta s a hangja panaszosan acsarkodott a piacon végig:

— Nem kellettél a császárnak... az én gyönyörű fiam... nem kell a császárnak... ilyen gyönyörű fattyu... te gyönyörű fiam... jaj, jaj, jaj... mér nem kell a császárnak... hej!... hun az a császár...

Főlemelte az öklét, megfenyegette a tornyot, megállott s előrebukott a földre. A kis öregasszony meg a csámpás legény felemelték, hurcolták tovább.

— É-é-én vagyok Szoboszlai Gábor... te császár... hun veszel ilyen katonát te császár... hallod... éh-éh-én vagyok...

II.

Őszi vásár.

A gyenge sárban csuszkálnak jobbra-balra, előre-hátra nagy csizmák, kicsi csizmák, bőrpapucskok, vastag és fénytelen leány-topánkák s közbe-közbe polgári cugoscipők, meg ténsasszonyi cipők és kisasszonyi cipellők, meg kapkodó szegény mezitelen lábak. Csusznak, tapicskolnak, csámcsognak mind e lábbelik és lábak sűrűn és ritkásan a bódékból, sátorokból, ládákból, zsákokból, leterített ponyvákban alakult utcák, közök és mesgyék közt és mintha fecsegnének egymás közt a népek lépései, mintha tánácskoznának és feleselnének és sopánkodnának. És a lábaknak a sárban elnyomott zajongása fölött sipok füttyennek, egy-egy furulya hadar egyet, huzómuzsika nyávog, megütött bádógok és cse-repek hangja panaszkodik, föl-fölcsilingel egy csengő, tyuk rikkant, liba gágog és rémülten hápog folytonosan egy kacska valamerről. A kacsák örökös rémületben töltik életüket. Egy koldus rimánkodó kántálása uszkál, szekerek oldalához kötött lovak nyeritenek néha és kehelnek s a vásár széléről fáradtan nyavalyog egy ringlispil kintornája. A ringlispil gyöngyös-gyémántos kocsikái mozdulatlanul lógnak köröskörül, senkisen indul kéjutra. A piactér négy oldalán a házak bábész ablakaikkal nézik a piacon összeszaladt világot.

A vásárban a kibontogatott vég kanavászok erős és idegen illata terjeng a népek közt és jó szénaszag szálldogál a szekerek felől. Egy magára hagyott gyerek acsarkodik valamelyik szekérből. Az édes szeptemberi napvilág csodálkozva és kedveskedve ragyog a fehér és piros és kék és sárga kanavászokon, meg a keszkenőkön és ráragyog az alacsony, lejtős nagy asztalokra és a földre, pokrócokra rakott bazárok cifra portékáján játszad az napfény szalagokon, kis tükrökön, szentképeken, Házi Áldásokon, tányérok, poharakon, késeken és bicskákon, via-zkos vásznakon, lámpaüvegeken és virágvázákon és fényesre mázolt ibrikeken és csupronok és porcellánbabákon és apró piros paprikajancsik piciréz-tányérjain és azon a zöld korsón, amelyet egy jobb-oldalt dült menyecske hurcol a bal karján és minden percben hirdeti hangosan:

— Itt a jó firis vizem, igyanaaak...

Ugy hallatszik végig a vásáron a vizes asszony kiáltása, mint valami zsoltár, melynek minden sora ugyanaz. Egyéb furcsa egyforma melódiák is hangzanak, szállonganak.

— Megálljon galambom, itt a galandom. Itt a galandom, csipkém, kendőm, üres a bendőm.

— Végladás, nincs maradás, máma utolsó áruláás végladááás...

Egy térdepelő kereskedő mintha ugatna:

— Hat, hat, hat, minden darab hat. Hat, hat, hat...

— Ajjjajjjajjj ez az Olcsó János, általános tulipános ajjjajjjajjj, hogy adhatod ilyen olcsón János, megbolondultál János, kiver otthon az asszony János, Olcsó János, tulipános ajjjajjjajjj, ajjjajjjja-ha-ha-hajjj.

— Aki vesz, annak lesz, aki nem vesz, beteg lesz.

— Gyerünk magyarok, erre, erre magyarok...
Egy nagy, magas láda felett rekedten ordít és csapkod egy ingujjas ember sok tarka papiros közt:

— Egy notesz! Még egy notesz! Egy Világ-háboru Honvéd Naptár! Egy tintaceruza! Egy levonós matrica! Még egy notesz! Tíz darab elsőrendű levél-papír és koperta! Szerelem és boldogság! Két kis galamb csókolózik! Még egy levonós matrica! Mé-ég egy notesz! Nem száz forint, nem ezer forint, csak tíz krajcár! Az egész csak tíz krajcár, husz fillér! Nem elég? Még egy notesz! Még mindig nem elég, Pista bácsi? Itt van még egy notesz!

Hozzácsapott még valamit a balkezében szorongatott portékához vagy úgy tett, mintha hozzácsapott volna még valamit és az egész papiroszagyvalékot hirtelen az orra alá nyomta egy elnyűtt öreg embernek, aki a bábész-kodók közt állott:

— Tessék, Pista bácsi, szerelem és diaré, csak husz fillér!

Az öreg ember megijedt, hátrakapta a fejét és odébb állott. Véletlenül csakugyan Pista bácsi volt a neve. Kakuc István, előregedett földmives, a magyar nemzetnek egy tagja. Pista bácsi tovább mászkál a népek közt a sárban, egy tiszta uj fakanalat vitt a kezében, pipaszár látszott ki rongyos ujjasa zsebéből és a vállán toldott-foldott szeredás csüngött, amelyben a sovány semmit vitte. Feketekendős, feketeokolyás asszonyok jöttek szembe vele, kaskával a karjukon, meg magaféle öreg emberek, meg csendes leányzók, meg suttyó gyerekek, meg egy-egy fegyvertelen baka hervadt, gyűrött szürke ruhájukban, egyiknek a karja volt bekötve, a másik boton ment. Egyéb fiatalságot nem is lehetett a vásáron látni. A kalaposok sátrai előtt, meg a csizmadiák nagy vasasládái körül, meg a magyar szabók sátorai táján alig egy pár hitványabb forma parasztember ténfergett.

A nép csendes volt, csak a vásárosok csaptak nagy lármát. Az asztalosok sorának végében, a kolbász-sütő asszony sátora előtt magában ült egy szál kopott cigány és egy ujjával lassan pattogtatta a G-hurt. A mézeskalácsossátor mélyen leboruló vázonteteje alól két gyászban ülő polgárnő alakja látszott és előttük a nagy-nagy asztalon homályban sorakoztak a lapos, sárga tányérok, meg a szivaralaku mézesek, meg a mézeshuszárók és bábok és apró tányérmézesek és legfelül feltámasztva az óriás mézesszivek, a nemzeti színekben kicifrázott mézesszivek, amelyeknek kis tükrök-kockát sütöttek a közepébe s a tükröcskéik alatt a beragasztott papirosra régimódi négy soros versikék állanak hívségről és örök barátságról s annak zálogáról. A nagy szívek fakultaknak látszottak s a szélük itt-ott letöredezett, e szívek talán még a tavalyi vásárból maradtak meg, vagy ha frissen készültek, maguktól halványultak meg, hirtelen és megsebesültek maguktól.

Pista bácsi megállott a mézeskalácsossátor előtt és egy darabig bábész-kodott befelé a mézesek tündérvilágába, azután lekonyította a fejét és továbbtopogott. Azon a soron a gyümölcsöskofák tanyáztak boldog

Házilag készült finom női fehérműiek.
Teljes menyasszonyi kelegyék
HEVES LAJOS cégnél Budapest IV. ker.,
 Bécsi-utca 8. szám.
Lenvásznak, lenbatisztok, linyonok, chifonok,
percalinok, asztalterítékek csakis elsőrendű minőségben.

kosaraik mögött, amelyekben vöröshéju új dió, fátyolos színű szőlő, kemény kék szilva, fehér alma, sárga körte, halaványzöld és piros őszibarack duzzadozott és pompázott nehéz és jóféle illatokkal. A sor végén egy nagykendőbe fulladt kis vörösképű vén asszony ült, nagy kés volt a kezében, előtte a földön egy leterített kötényen nagy sültökdarabok nyugodtak, vastagok voltak, szép pirosak, füstölögtek és felszálló párájuk édes és meleg volt.

Pista bácsi itt megint állva maradt, szippantgatta a jó szagot, mustrálta a sültöket, félretartotta a fejét, gondolkozott felőle. Egy másik ember is odajött, egy pár puhaszaru csizma lógott a vállán.

— Hogy méri karéját?

— Két krajcár, lelkem.

— Vágják.

Az öregasszony vágott egy lágy, meleg karajat. A csizmás ember beleharapott, ette. Pista bácsi a szájába nézett. Azután ő is leszólt a vénasszonynak:

— Egy kis darabot mennyiért adna?

— Két krajcár. Jó parázstök.

— Két krajcár?

— Kettő.

Pista bácsi egy kicsit hallgatott, oszt a fakanállal a tökre mutatott:

— Ebből? Akarmilyen kis darab? Két krajcár?

A vénasszony végignézte Pista bácsit, elfordult és a szomszéd kofával elegyedett szóba.

Pista bácsi álldogált, megint megszólalt:

— Ni. Hallja. Hallja. Vágják hát egy kis darabot abbul a tökből.

A vénasszony rosszindulattal pillantott fel rá:

— Nincs kis darab, se nagy darab. Egy porció két krajcár. Kell vagy nem kell.

Pista bácsi a tököt nézte, a gelebébe nyult, előhuzott egy madzagon lógó összecsavart fakó harisnyát, kicsavargatta, belement a jobb karjával és biztatóan biccentett a fejével. A vénasszony fölvetett egy darab tököt, belemártotta a kést.

— Ne sajnálja legalább, — kísérte Pista bácsi — jó nagyot hasitson már azér a pizér!

A vénasszony nyujtotta a karéj tököt. Pista bácsi nem mozdította a kezét.

— Ennyit ad? Két pizér ezt adja?

A vénasszony kezében remegett a sárga karéj.

— Ezt hát, mindenkinek ennyit adtam, kérjje meg akárkitül.

— Az imint ennek a jóembernek nagyobbbat vágott.

— Én? Szemembe mondja ezt énnekem? Ippen olyan karéj volt az is, mint ez itt. Vegye mán el, meddig strázsáljam véle? Na.

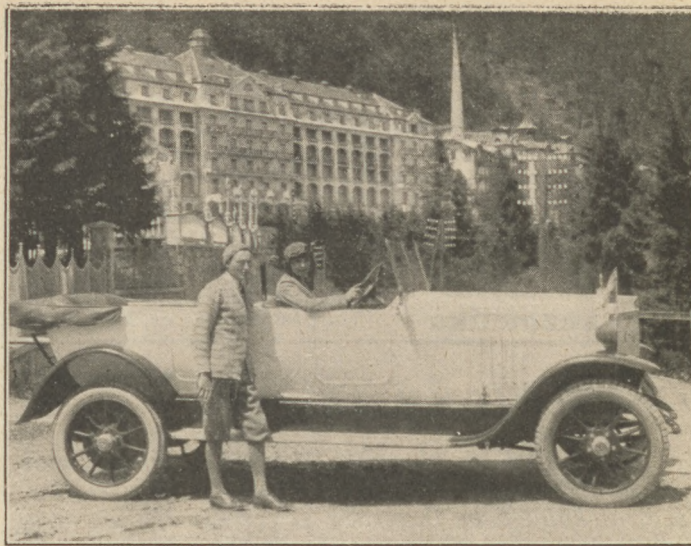
Pista bácsi elvette a tököt, emelgette, megszagolta.

— Két piz? Eggyír adja!

A vén asszony sikítani kezdett:

— Nics itt egy pizér sült tök! Nem hurcolok magának ebbe a sárba a Kircsipusztáru sültöket egy pizér! Hallottak már ilyet? Mind eladom, nem félek. Fizesse ki azt a tököt ha levágatta. Ide azt a két krajcárt.

Pista bácsi megint a földre nézett, a nagy darabokra és békésen tekintett a vén asszony szemébe:

Martens: Cézár és a felesége a Semmeringen.

— Jól van, jól van hát, én a két pizt megadom, hanem e helyett a karéj helyett a sarkából vágjon nekem.

— Nem vágok másikat! Nem kezdem ki a sarkát! Jó ez a maga hasába. Mit tartja fel itt az embert. Ide avval a két krajcárral, vagy tegye le azt a tököt oszt menjen dolgára!

A disputa megállította a vándorló népeket, a kofák is odafordultak, a vén asszony körülnézett, hirtelen mérgesebb lett, felugrott a kis székről, elébe pattant Pista bácsinak:

— Ijnye erre-arra azt a kóduš mindenségit, mi lesz már! Akinek nincs pénze, ne egyen sültöket! Tegye le azt a tököt mondom, menjen innen az útból mert felboritom!

Ki akarta kapni a sültöket a Pista bácsi kezéből, de Pista bácsi hátrahuzta a kezét és szeliden szólongatta a vénasszonyt:

— Ni, nénémasszony. Ni csak. Ni.

— Nem vagyok neked nénémasszony, te бүdös! Te tolvaj! Te csavargó! Hocci azt a tököt!

A többi kofák is zúgtak már. Pista bácsit az emberek lökdösték jobbra-balra az uton, de ő még nyugodtan és makacsul tartotta magát:

— Fizetek én, hallja. Egy kis rádást vágjon hozzám, avval oszt fizetek. Hallja. Fizetek én...

A vénasszony megrázkódott nagykendőiben:

— Rádást? Rádást? Hijjj...

Megkapta a Pista bácsi kezét, kimarcangolta belőle a sültöket, hátraugrott egyet és a vállá fölé kapva a karját, egy nagy sivalkodással belécsapta a formátlan lágy sárgaságot a Pista bácsi képibe. Nagy nevetés, lármázás támadt erre. A vénasszony acsarkodott, kapkodott derekához, fejéhez:

— Hun a vásárbiztos? Az ilyen tolvajokat nem látja! Ilyen zsványok járnak a vásáron! Hun van az ilyenkor? Hun az a vásárbiztos?

A vénasszony jobbra-balra forgott és a két öklét rázogatta a levegőben, mint egy Carmen a castagnettejeit. Pista bácsi rögtön elveszett, ment a tolakodásban lassan kifelé a vásárból, utközben csendes csámcsogással eszegetett és gyöngéden nyalogatta a szája szélét.

Ruhahimzést divatosat és gyöngyözést estélyi és utcai ruhákra legszebb kivitelben
Himzőlpar, Nagymező-utca 25. szám.

Budapesti szanatóriumok és gyógyintézetek:

Dr. Pajor Sanatorium Budapest
VIII., Vas-utca 17.
Ideg-, belbeteg, üdülők gyógyhelye. Diétás kurák,
vizkurák, Zander stb. bejárók részére is.
Sebészet, urológia, szülészet, orthopédia.

Bőrgyógyítás és orvosi
kozmetika **Dr. Justus kórházi főorvos**
intézete, Budapest, IV., Ferencz
József-rakpart 26. Tel.: Józs. 56-76.
Rendelés 12-1-ig és 3-4-ig.

A Társaság

Tisztelettel kérjük azokat az előfizetőinket, akik a mostani előfizettségük megújításánál még a régi előfizetési árat küldték be, legyenek szivesek a régi és az új 80.000 koronás előfizetési ár közötti különbözetet pótlólag mielőbb beküldeni.

A Társaság kiadóhivatala
I., Horthy Miklós-ut 1, I.

*

Eljegyzések. Báró Berger Ilonkát, niebeni és waltersdorfi báró Berger Emil és néhai felesége, alsó-domborui Zalán Margit leányát eljegyezte néhai rakosyni lovag Kempiski Mihály és felesége, nemes Reissig Irén fia, rakosyni lovag Kempiski Lénárd m. kir. postatakarékpénztári igazgató, főhadnagy a volt cs. és kir. gróf Radetzky nevét viselő 5. sz. huszár-ezredben.

Horváth Arisztid a Budapesti Vásárpénztár r.-t. főtisztviselője, eljegyezte massányi Massány Magdát, Massány Ernő dr. lapszerkesztő leányát.

*

Julius. A fix fizetésű alkalmazottaknak semmi más nem maradt a békeparitáson, csak a nyári szabadság! Négy vagy öt hét, most sem kevesebb vagy rosszabb, egy jottával sem, mint volt 1913-ban.

Rége az ember felvette egy havi gázsiját, fizetési előlegként inkasszálta ezenkívül július 1-ére esedékes fizetését és a két szám összege aequale volt egy riminii vagy heringsdorfi nyaralás költségeivel.

A változott időkkel természetesen az embernek utazási igényei is devalválódtak.

Szomorkodnának is efelett sokan, ha közben meg nem jelenik Einstein és be nem igazolja, hogy minden csak relativitás.

Ha valaki éjszaka egy elsőosztályú vegyes vonattal leutazik pl. a Balatonra, reggel oly fáradtan érkezik, mint rége Fiumébe a hálókocsin. Sőt Fiuméből könnyebb volt áthajózni Anconába, mint manapság Bozlárról Révfülöpre. Vagyis a mai nehéz viszonyok között megtett ut befejeztével ép úgy örül a Szilasbolhásra vagy Keszthelyre érkező, mint rége az ostendei strandon kiszálló. Az utak hossza bár különböző, az öröm a megérkezéskor egyenlő fokú vagy lóerejű (nem tudom, mivel mérik); tehát minden csak relativitáson alapszik!

Élő nyulat, fogolyt és fácánt

minden mennyiségben vesz külföldi érdekelt-ség. Ajánlatok »Élő vad« jelige alatt **Rudolf Mosse** Budapest, VI., Podmaniczky-utca 49.

D'IVAT-
TEREIM **Edith** BUDA-
PEST
MÁRIA VALÉRIA UTCA 3 Bristol-lal szemben

Ruhák.
Bluzok.
Pongyolák.

Én is utrakeltem. Megtöltöttem kulacsomat borfiával, tárcámat szivarral és bőröndömet könyvekkel. Először is beletettem Einstein híres művét, aztán, mint-hogy senkisémet utazik szívesen egyedül, Viktor Margeritte Élettársát, — lehet, gondoltam, hogy nagy lesz a kánikula, F. W. Bain Testet öltött havát is beledobtam; következett azután a Balatonon uralkodó ivóvízhiányra való tekintettel Farrére Igazság kutja és utam céljára való tekintettel a Nyugati bestiák, végül a látandók és tapasztalandók előkészítéséül Lorenz Das Buch der Grotteske című műve. Valamennyi együttvéve egy gyönyörű belletristikai nyári quodlibet.

Megérkezvén, rögtön lefeküdtem fürdőruhában a strandra és belekezdtem az olvasásba. Azonban körülpisantva a fürdőzők között, csakhamar rájöttem, hogy a nyomdai betűknél sokkal csinosabbak a természetalkotta o- és x-betűk, melyeket nyírotthaju fiatal hölgyek uszórúhás lábai varázsolnak a szemlélő nyaraló ember szeméi elé. Félre a könyvvel, a szürke teoriával — és bele a juliusi életbe.

Bemutatkozás, fejes, uszás a vízbe, usztatás, bakatás, lótás-futás, sikoltozás, — ugyanaz, mint bárhol másutt a világon, minden csak relativitás, viszonyosság, nyári viszony a szó teoretikus értelmében, — derű, kacaj és jókedv, nem kell ezért messze menni, mindenütt megtalálod, csak a nézőszöveget kell jól kifürkészni, ahonnan ezeket a dolgokat mindenkor szemügyre veszed. Révfülöp »kulturájáról« máskor.

Cs. Forgó István.

*

Aranylakodalom. Mult hónapban ünnepelték aranylakodalmaukat Sztankovánszky János császári és királyi kamarás és felesége, Döry Tekla csillagkeresztes hölgy

Sztankovánszky János és Döry Tekla aranylakodalma.

a tolnamegyei Kajdacson. Az aranylakodalomhoz a pápa is elküldte áldását Schioppa nuncius útján, a család tagjai aranylakodalmat adtak a házaspárnak, akiknek négy lányuk és két fiuk jelent meg a szép családi ünnepélyen számos unokával. Ott volt a négy Sztankovánszky-leány: Simonsits Elemérné, Csapó Dánielné, Sztankovánszky Margit alapítványi hölgy és báró Inkey Pálné, a két Sztankovánszky-fiu: Tibor és Pál, továbbá Döry Ilona alapítványi hölgy és Döry László huszárezredes, Sztankovánszky Jánosné testvérei, a hajdani násznagy: a nyolcvanhatéves Bernrieder József, továbbá a Bezerédj, gróf Pappenheim, báró Jeszenszky, báró Fiáth, Perczel, gróf Széchenyi, báró Schell, Visoly stb. családok több tagja. Az aranylakodalmat a kastély kertjében lévő kápolnában tartották meg, virággal díszített négyesfogat vitte az ünneplőket, a lovakon ugyanazok a tarka »bécsi« kendők lobogtak, mint ötven évvel ezelőtt. A szép évforduló alkalmából sürgönyök, jókívánások, meghatott köszöntők ünnepelték az aranylakodalmas párt.

*

Esküvő. A minap vezette oltárhoz a szombathelyi székesegyházban Sarlay Ferenc kuriai bíró fia Mayer-Guary Mariannet, Mayer-Guary Ferenc dr. ügyvéd, földbirtokos leányát.

Az esketési ünnepségen résztvett Vas vármegyei ur társadalmának színe-java. Hosszu kocsisor indult a menyasszony Hollán Ernő-utcai házából. Az első négyesfogatban pompás díszmagyarban, kezében a virágokkal és szalagokkal díszített nászbottal ült a násznagy: Sarkadi János, a vőlegény unokabátyja. Mellette a kis uszályvivő Lehocky Bandika, kezében virágszokorral. Az utána következő kocsiban daliás huszárfőhadnagy uniformisban foglalt helyet a vőlegény, Sarlai László, jobbán Dömötör Magdával. Azután a két vőfély, Szakall Zoltán és Mayer-Guary Guidó következett a koszorúslányokkal, Bernáth Bóbival és Vargha Aliceval. Az ötödik kocsiban Mayer-Simon Vilmát hozta Széll Ödön földbirtokossal. Az örömszülők közül dr. Mayer-Guary Ferencné dr. Simon Elemér soproni főispán mellett, Sarlay Ferencné pedig dr. Mayer-Guary Ferenc mellett foglalt helyet. Az utolsó, fehér virágokkal gyönyörűen feldíszített zárt kocsiban ült a menyasszony pompás fehér-selyem menyasszonyi ruhájában, balján testvérbátyjával, dr. Mayer-Guary Tiborral.

Az esketési szertartást a vőlegény testvérbátyja, Sarlay Géza végezte. Tanukul a vőlegény részéről dr. Simon Elemér, Sopron város és Sopron megye főispánja, a menyasszony részéről pedig Széll Ödön földbirtokos szerepeltek.

Az egyházi esküvő után a násznép a Vas megyei Kaszinóba hajtatott, ahol 29 terítékű ünnepi ebéd volt, amelyen számtalan toaszt hangzott el a fiatal párra és az örömszülőkre. Az ebéden résztvettek a násznépen kívül Széll Ödönné, Széll Elemér és felesége, Széll Miklós, Bernáth Istvánné, Sényi Lujza, Szakall Ferenc és felesége, Herbst Géza alispán, Gaál Sándor apátplébános és Szücs István és felesége.

Sarlay László és Mayer-Guary Marianne esküvője.

Berzéthey Lenke alábbi levelet küldte e héten szerkesztőségünkbe:

Kedves Szerkesztő Ur! A multkoriban Balatonföldvárról olvastam A Társaság-ban s bár ezidén nem akartam lemenni, egyszerre olyan kedvet kaptam az utazáshoz, hogy — már itt is vagyok és természetesen, ha már itt vagyok, be is számolok a tapasztalataimról. Elsősorban is meg kell állapítanom, hogy tulzottak voltak a különböző híresztelések, mert majdnem teljes számban itt a régi törzsközönség és az ujak — no, azok is egészen jól beleilleszkednek a régi keretbe. Tartsunk sorjában seregszemlét: itt vannak Heinrich Ferencék és a család legállandóbb képviselői: Havelné, Péteryne és a kedves Heinrich Annie, aki öt kilót fogyott, mielőtt idejött volna, Gasteinban. A Heinrich-villa mellett Kienast Ferenc svájci főkonzul házatája a legnépesebb. Azt mondják, mindennap tizenötven ülnek az asztalnál, jönnek-mennek a vendégek, akik között legutóbb itt láttam Kertész Madyt és Bobitsch Évát. Aztán itt vannak Palugyay Antalék, a híres Palugyay-motorcsónak naponta nagy társaságokat sétáltat meg a vizen ötven kilométeres sebességgel. Palugyay különben a multkor életmentő szerepben beugrott egy filmfelvételbe, ő mentette ki a vízbefuló drámai hősnőt a motorosával és nem Kompóthy Gyula, akinek ez szerep szerint lett volna a kötelessége. Fel kell még jegyezni Palugyayról azt is, hogy ő adta ebben az idényben az első éjjeli zenét Magdolna napján a — saját feleségének. Itt vannak Perczel Tiborék — a két kis Perczel-lány ma holnap már kisasszony lesz —, a »vadak« elkerített helyén pedig ott sütkeznek Barthos István, Krencsey Géza, Szabó Nándor, Asbóth Jenő, Bardió László, Haidekker Béla, Leidenfrost Pál és Tömör

Elsner Női divatujdonságok
 állandóan raktáron!
 Budapest, IV., Koronaherceg-u. 10
 Fióküzletek: IV., Kálvin-tér. VII., Rákóczi-ut 32.
 II., Buda, Fő-utca 52.

Modern Butorszalon, állandó nagy kiállítás, teljes lakberendezések.

Budapest, VIII., Üllői-ut 14 és Baross-utca 11. Cégtulajdonos Gáspár Nándor.

Kálmán. A lovasművészetet gróf Gyürky Aladárné, Petzrik Jenőné és Sturm Dénesné képviselik s a multkoriban ők is elismerték Éber Málka és Münnich Aladár nagyszerű lovasbravurját: a Budapest—Balatonföldvári távlovaglást. Münnich Aladár a sógornőjével lóháton tette meg az utat Pesttől Földvárig s olyan nagyszerű kondícióban érkeztek meg mindketten, hogy friss erőben vettek részt az aznapi táncmulatságon. Ezeket a táncmulatságokat a most »Pavillon«-nak keresztelt régi kurszalomban tartják. Szombat este ott láttam Bánky Elemérné és Wein Árpádekát leányaikkal, Unger Tibornét, Gombár Tivadarnét a két Görgey fivérrel, Ocskay Lászlókat, Vermes Zoltánt Palugyayékkal — Lisy leányuk az idei bálók nevezetessége —, Gecseő Sándornét, gróf Zichyékát, Suppánékat stb. Éber Antalék asztalánál tiz gavallér szorongott és szünet nélkül táncoltatták Vilikét és Málkát. Itt a gavallérok névsora: Lumnitzer Sándor, Leitner Ferenc, Rohonczy Elemér, Pákozdy Árpád, Dajkovich Ferenc, Kertész Nándor, továbbá egy Kienast-fiu és három Heinrich-testvér. A művészvilágból is sokan vannak itt: Buttykay Ákosék, Király Ernő, Zerkowitz Béla és a családja — esténként az Árvácska keringőjére táncolnak a földváriak — és, ha már az Árvácskáról van szó, itt van a librettista: Bús Fekete László is, aki már nem árvácska, mert — megházasodott. Itt van a népszerű komikus, Sarkady Aladár, és a művészvilághoz számítjuk Leidenfrost Icát, a kitűnő énekművésznőt, valamint Somody Erzsébet irónőt, aki a napokban kabarét rendezett, ami pompásan sikerült. Majd elfelejtettem egy új bakfist feljegyezni: a Tóthné Eleőd Ilonka kis lányát, aki Gulden Róberték vendége. Elpletykázom még, hogy a Báthory

Istvánék villájában egy boldog jegyespár lakik: Hüttnér János és a menyasszonya: Báthory Magda. A villalakók közül jegyezzük fel még Belatini Braun Gézanét, Petzrik Jenőket, Széchenyi Zsigmond grófot, László Sándorékat, Csepreghyéket, Korányi Frigyeséket, Farkas Ödönéket stb. Nincsenek itt ezidén gróf Széchenyi Emilék, a kedves Pali gróf mint önálló gazda vezeti a birtokot és ennek a tiszteletére az egész család otthon maradt. Hiányoznak a biztrai Farkas-leányok és hiányzik Miakich Károly, ki valószínűleg külföldre menekült a sok rendezés elől.

Julius 26-án Anna-bál lesz, augusztus 2-től 9-ig tenniszverseny, azontul galamblövéverseny. Minderről majd részletesen jövő heti levelemben, mikor is a piros fürdőkabátról is megírok majd egyet-mást. Sokszor üdvözli Szerkesztő Urat

Berzéthey Lenke.

József főherceg látogatása Cegléden Unghváry László r.-t. faiskolájában. József főherceg és fia, József Ferenc, folyó hó 15-én kedvező időjárás mellett kellemes autókirándulást tett Ceglédre az Unghváry László r.-t. országos hírű faiskolájának megtekintésére, mely utjukon a fenséges vendégeket Czapáry Bertalan, a vállalat kertészeti igazgatója kísérte el. Nagy gyönyörűséggel és szakértelemmel szemlélték végig a fenséges urak a faiskola összes gyümölcsfa-oltványait, szőlőtelepeit, díszfa-, díszcserje-, fenyő-ültetvényeit és a legszébb pompájában virágzó évelő virágok és rózsák ezreit. Kellemes uzsonna után a városban lévő nagyszabású borpincészetet tekintették meg a fenséges vendégek; s a látottak felett legmagasabb tetszésüket és megelégedésüket nyilvánítva tértek vissza a fővárosba.

Árvácska a címe annak a bájos operettnek, melynek boldog zeneszerzője Zerkowitz Béla, aki ugyancsak Balatonföldváron üdül a családjával, de alig van ideje több napot egyhuzamban lent tölteni, mert itthon is nagy szükség van rá minden este a Budai Szinkör táján. Se vége, se hossza itt a népszerű zeneszerző ünneplésének, minden este zsufolásig megtölti a nézőteret a közönség, melynek sorában, mikor a héten egyszer betekintettünk, ott voltak: Buttykay Ákos és felesége, Piret de Bihain Jenő báró, Baumgartenné Basch Ida a férjével, Zsigmondy Jenő, Stein Viktor, Ullmann György báró és a felesége, Ordódy Béla, Thaly Zsiga, Pásztély István stb., stb. Természetesen a budai vendéglősök éppúgy örülnek a Zerkowitz Béla sikerének, mint a Budai Szinkör direktora, a kitűnő Sebestyén Géza és színészei, akik a legnagyobb művészi igyekezettel, hallatlan kedvvel és lelkesedéssel a darabot minden este ünnepi sikerhez segítik.

Földes-féle Margit crème, puder, szappan, kölni viz, világhírű arc- és testápoló készítmények.

Modern Butorszalon cég alatt hatalmas, két utcára néző, az Üllői-utat a Baross-utcával összekötő, számos fülkét magába foglaló, pazarul berendezett, bármely nagy nyugati világvárosnak is díszeré váló, méreteiben is nagyszabású új butoráruház nyílt meg a napokban. Minden fülke elsőrendű művésztervezők által alkotott, egy-egy teljes szobaberendezést mutat be. A Modern Butorszalont Gáspár Nándor 20 év óta országsszerte előnyösen ismert fővárosi butorkereskedő rendezte be, kinek a megnyitás alkalmából nagyszámu vevő és érdeklődő, valamint sok üzletbarátja gratulált szívélyesen új vállalkozásához.

A F. T. C. jubiláris tenniszversenyéről: Baítrok Ica.
Majorossy Béla felvétele.

EGYSZER LETÉRDELEK.

*És letérdelek majd egy éjszaka.
Lesz tán könnyem, de már az öröme
s mint számműzött a szent, hazai rögre,
úgy borulok az életem fölé.*

*Jaj, mert jegenye voltam, óriás.
sudár törzsemnek égi harmat kellett
s földig hajoltan aláztam magam,
mint rongy cseléd a dús asztalok mellett.*

*Egy másik énem élte életét,
félrevert harang volt riadt szavam,
más volt a csókom s más volt a jajom,
pribékje voltam magamnak, magam.*

*De diadalt még fog ülni a perc
s az ajkamon zsoltár ring győztesen,
mert letérdelek egyszer éjszaka
s megtérek hozzád, régi életem.*

HURAY ISTVÁN.

AZ UTOLSÓ SZONETT.

*Rímes sorok, színes ezüst szonettek,
szépek és mélyek, mint a tófenék;
hulló tercinák, halk, kimért zenék
akkordjai még néha felremegnek*

*aranyhárfán feszülő huromon.
Pedig nehéz már szókat cizelálni,
csak írni — mindegy, hogy miként. Akármí
jó, akármí rossz... most már tudom.*

*Mindegy a kép, a szín, a hang, a forma,
szavak zenéje lüktető sorok
ütemje, szobrászat, költői torna*

*most, amikor a lelkem háborog
és nincs erőm se versre már, se borra
és elmúltak a régi mámorok.*

NE AKARD LÁTNI.

*Hogy úgy szeretlek, úgy kívánlak,
hogy úgy akarlak, úgy követlek
ne vedd észre, ne akard látni,
mert tönkretettek, tönkretettek.*

*Óriás tölgyét dalnak, vágynak
álmok földjéből kicsavarnak
A föld kövér, a trágya áldott!
Homokra dobnak... mit akarnak?!*

*Homokra dobnak. törzsem szárad,
levelem lehullt, ágam tépett.
Ne vedd észre, ne akard látni,
ha követlek, ha nézlek... nézlek.*

TAMÁSFALVI-THURY ZOLTÁN

A démon.

Irta T. Hallósy Mártha.

Talán sohasem élt szelidebb teremtes a nap alatt Mariannenál és Marianne mégis egész életében démonnak készült. Az első lökést ezirányban mindjárt a születésénél kapta, mikor Mariannenak keresztelték. »Marianne!« Az anyja talán valami modern regényben olvasta és ott szerette meg, de mit kezdjen valaki egy ilyen névvel, abban a kis városkában, hol a leányokat már évtizedek óta csupán Juliskának és Mancinak hívják. A vakmerő, ki dacol a megszokással, ám viselje következményeit és igaz, hogy szegény Mariannet senki sem kérdezte meg annak idején: akarja-e, hogy így kereszteljék, az emberek mégis gyanus fejcsóválgatásokkal hallották már a nevét is. »Marianne!« Hát lehet valaki jó háziasszony ezzel a névvel? mondogatták gunyos mosollyal az asszonyok; a férfiak pedig csillogó szemmel és sokat jelentősen integettek egymásra. A második körülmény, mely Mariannet látszólag a démonságra kárhóztatta, a sorsnak egy szeszélyes tréfája volt, amely szelid, egy kicsit közömbös, de meleg kedélyéhez adott neki olyan külsőt, mely még a nevével is jobban megbélyegezte őt. A kettő együtt pedig biztos utat a pokolba, mindazon sárréti asszonyszemélyek szerint, kik Mariannetól férjüket vagy ideáljaikat féltették. Marianne fehérbőrű és vöröshaju volt; haja olyan volt, mint az érett gesztenye, friss aranyával csillogott nehéz fonatokban a fején, a színe pedig, oh, ez maga volt a megtestesült bűn! Fehér, a szeme körül valami sötét bronz árnyalattal, mely leheletszerű pirban terjedt le az arczára. És a nagy sötét szeme, mely démoni tűzben égett, a friss, telt piros ajka... utálatos, utálatosan feltűnő, mondogatták a sárréti asszonyok, míg férjeik vissza-vissza néztek, ameddig csak ezt az utálatosan szép alakot láthatták valahol. Marianne pedig szeliden és békén éldegélt nagy városvégi házukban, szép sötét szemével unottan nézve az embereket. Ugyis démon lesznek, gondolta gyakorta és az ajkát duzmadtan felvetette. Tudta, hogy az emberek mit beszélnek róla és nem is nagyon bánta. Tetszett neki ez a szerep és ha néha reá vetette nehéz pilláju szemét valakire és az meggyökeresedett lábbal áll meg, Marianne boldogan élvezte sikerét. Egyébként pedig jóízűen aludt, sokat kacagott, ha Flock nevű kutyájával kergetősdít játszott a nagy gyümölcsösben és néha, ha nyáresti időben lehevert a selymes, zöld fűbe, gyönyörű karjait feje alá téve, elábrándozott róla, hogy is lesz az, ha majd belőle egyszer démon lesz. Ekkor jött közbe Zathureczky János. A csendes, nyugodt emberke sokat hallott Marianneról, mikor Sárréten letelepedett és egyszer elhagyta szokott flegmája. Ejnye! az urak úgy beszélnek erről a lányról, mintha ő lenne a város nevezetessége; Bécsben a Burgot, Pozsonyban a diós patkót, Pesten a lóversenyeket nem emlegetik többet! Ezt már csak magam is megnézem! És lesétált »Mariannet nézni«, amint ő mondotta, a városvég felé. Előbb egyszer, azután még egyszer, mert ugylászik tanulmányozásra érdemesnek találta a város nevezetességét és Marianne ilyenkor boldogan próbálgatta csodás szépsége hatalmát. Egyszerre csak rémületes hír járta be a

„HARMATVIZ“ a legtisztább és legjobb ásványviz I., Gellért-rakpart I. Telefon: Józ. 112-59

várost, mely megfagyasztotta az emberek, de főként a leányos mamák szívében a vért. Zathureczky János feleségül veszi Réth Mariennet. A jó barátai megpróbálták felnyitni a szerencsétlen ember szemét. »Ne bolondozz, János«, mondták neki itt is, ott is, mert sokan sajnálták a nyíltszívű, vagyonos fiatal ügyvédet; »ez a leány nem feleségnek való«. »Miért?« kérdezte szelid mosollyal Zathureczky, »tudtok felőle valami rosszat?« »Az nem éppen«, hümmögtek a jóakarók, »de hát mégis!« Tényleg bajos volt értelmesen megmagyarázni, hogy egy fehérbőrű, vöröshaju leányt, akit Mariannak hívnak, miért is nem jó feleségül venni?

Az esküvő azonban ennek ellenére »fényes disszel lezajlott«, amint a »Sárréti Hiradó« közölte; maguk között azonban mást mondogattak az emberek. Na, Zathureczky János, most verik a koporsódba a szöveget! És várták, lesték, mint egy bomba felrobbanását, hogy mikor kedveskedik nekik egy csinos kis botránnyal a fiatal Zathureczky Jánosé. Marianne azonban bolondul szerelmes volt az urába és egyelőre semmi kedvet sem érzett a démonságra. Ha szép karjait átkulcsolta az ura nyakán és lehuny szemmel kínálta neki az ajkát, János sokszor mondogatta tréfásan: »te kis démon« és Marianne ilyenkor boldogan kacagott fel. »Csak ne beszéljen sokat, még lehetek is!« És ez a mondás megis maradt családi fenyegetésnek. Az emberek pedig, midőn hiába várták, hogy Marianne valami óriási szégyent hozzon az ura nyakába, azt kezdték sutogni, hogy az a »démon« előbb a szegény Jánost teszi tönkre és aggódva, de némi reménységgel figyelték, nem-e látszanak még rajta a közeli tönkrementés előjelei? Midőn azonban János szépen hizásnak indult és arcára kiült a boldog családi élet nyugalma, Mariannét kezdték a Mancik és Juliskák közé sorozni. Nem volt többé Sárrét nevezetessége, nem vártak tőle semmi különöset és lassan-lassan kezdtek megfelelni a démonságról. Csak maga Marianne nem feledkezett meg róla és ha néha, nagyritkán valami nem ment úgy kifogástalan életében, mint ahogy szeretne volna, mindig ezzel vigasztalta magát. Megállt a tükre előtt és reámosolygott saját képéért. Kivillagatta fehér fogait, hátrafeszítette karcsu derekát és belenézett sötét tűzű szemébe. Ha nem tetszik nekem itt többé, akkor démon leszek, nyugtatta magát és élt tovább csendesen, kicsit lustán a nagy jó-mód és Zathureczky János meleg szerelme ölén. Az évek pedig teltek-multak; Marianne nyáron befőzette, saját felügyelete alatt, a dunsztosokat télire; télen pedig uzsonnákat adott és megetette azokat. Gyerek csak nem érkezett a kuriára; »hja egy ilyen démonnak« — mondogatták elvértve az asszonyok, ellenben Zathureczky János lassanként kezdett pocakot eresztetni. A jól végzett munka önértékeléssel tekintett vissza a multra; alaposan megfékeztem ezt a kis boszorkát, gondolta elégedetten, ha a feleségére nézett, pedig Marianne, őszintén szólva, a hagyományos fenyegetésen kívül, sohasem vétett semmit a házasság szent törvényei ellen. És mikor már mindenki belenyugodott Marianne megtérésébe, leginkább maga Zathureczky, akkor tört ki a vihar.

Szép őszi délután volt, úgy szeptember tájt lehetett

és a Zathureczky-házaspár kint ült a széles kőkockás folyosón. Évek óta kedves tanyájuk volt már ez és észre sem vették az idő telését, hacsak azon nem, hogy a kecses kis faszékek helyett mindketten jobb szeretették már a nagy kosárszékeket. »Szép nyaratok van az idén«, mondta János és sűrű füstöt fujt a tiszta üde légből. »Már mint kinek?« kérdezte Marianne és vörös fejét hanyagul az ura felé fordította. »Hát nektek, vénasszonyoknak«, kacagott Zathureczky és az asszony csufondárosan felhuzta az orrocskáját. »De nagy legények vagyunk, uracsám. Talán azt hiszi, maga felett nem járt el az idő?« »Hát bizony, nem tagadom,« bólintgatott János és cigarettáját messze ivben röpitette a bokrok közé. »Maholnap ennek is vége!« »Minek?« figyelt fel érdeklődve Marianne és kérdőleg nézett az urára. »Hát a cigarettázásnak! Magamfajta vénlegényhez a pipa jobban illik, vettem is már egy kis jófajta szűz dohányt. Ott van az ebédlőben. Nem érezte az illatát?« Na hiszen megérezte az illatát azon minutumban Zathureczky János egy kis jófajta házi perpatvarnak, mert Marianne forgószél módjára pattant fel ültéből. »Maga pipázni akar?« »Az hát,« felelte csendesen a férfi, de az asszony haragosan rázta meg a fejét: »Abból nem lesz semmi!« »Nem-e, azután miért?« »Mert én nem engedem«, pattogott Marianne és szájából sebesen ömlött a szó. »Még mit nem, hogy az én uram pipázzon, mint valami csuf vén ember és talán azt hiszi, hogy én majd megcsókolom a pipafüstös száját?« »Már pedig én pipázni fogok«, hajtogatta szelid konoksággal a férfi és Marianne erre kivágta a legnagyobb adut: »akkor démon leszek!« Az ura kedélyesen bólogatott és Marianne ettől még jobban felbőszült. Gyors léptekkel végig ment a folyosón és jól bevágta maga mögött az ajtót. Komolyan el volt keseredve az ura ellen, aki hosszú együttélésük alatt sohasem ellenkezett vele és ime most, mikor az utálatos pipa és közöttük kell választani, a pipa mellett dönt. Hát jól van, gondolta dacosan Marianne és csendes vére égni kezdett. Az arcát torró hullám öntötte el és olyan jól esett arra gondolnia, hogy kezében van a bosszu édes fegyvere. Most örült először annak, hogy nem Manci, hanem Marianne, csak az volt a baj, hogy a kisvárosi életmód egészen lehetetlenné tette a démoni hajlamok kifejlődését.

Csak tudnám, hogy fogjak hozzá, tépelődött Marianne asszony, de azért erősen el volt szánva, hogy most az egyszer beváltja szörnyű fenyegetését. Az alkalom majd megmutatja az utját, határozta el végre és ebben megnyugodva feltárta szobája ablakát. A folyékony aranyhoz hasonló őszi verőfény elárasztotta Mariannét és jótékonyan simította végig tüzelő homlokát. Oda-könyökölt az ablak párkányára és révedező szemei elnézték a szemben lévő liget sárguló bokrait. Csendes őszi vasárnap délután volt és az elhagyott utcák, a szelid hervadás, valami fájó érzést lopott az asszony szívébe. Egy kicsit sajnálta az urát, akit most meg fog csalni, de azután eszébe jutott a pipa és újra elfutotta a harag. Nemsokára gyors léptek verték fel a csendet és kisleányos »kezét csókolom« hangzott Marianne fülebe. A kis Zathureczky Mariska közeledett a sétatér felől, az ura huga és igazi pipiske módjára libbent

obbra-balra. Két szőke hajfonata uszott utána a levegőben és tizenhat évének minden derűjét belesugározta az asszony szomorkás arcába. Megállt. Egy kicsit elfejegetett az ablak alatt, az asszony nem is igen tudta, mit? Trillázott egy pár kacajt, azután bucsut intve, továbbbegett. A csend újra átvette birodalmát, csak a város felől hangzott át a sétatér zaja. Marianne egyszerre úgy érezte, hogy a hervadó bokrok közül két csillogó szem tapad reá és ez arcába kergette a vért. Nemsokára tényleg észrevette, hogy egy nyurga, fiatal férfi áll a liget elhanyagolt útján és le nem veszi tekintetét az ő ablakáról. Mikor meglátta, hogy felfedezték, elszégyelte magát és úgy nézett ki, mintha elakarna futni. Marianne azonban ekkor egy belső szózatot vélt hallani: »ime a a sors uja«, és erre egy olyan észbontóan meleg pillantást röpitett a hirtelenszőke fiu felé, hogy ez fülige vörösödött; de maradt! Marianne egy kicsit szégyelte magát, azonban tovább folytatta a játékot. A fiatalember eleinte megdöbbenően félénk volt, később azonban látszólag felbátorodott és meleg, hű kutyaszemével, szinte hálásan nézett az asszonyra. Lassan-lassan átvágott az uton és összeszedve minden bátorságát, Marianne egy biztató pillantására végre odalépett az ablakhoz. Kalapját félszeg zavarral forgatta az ujján, de az asszony jószágos mosolya visszaadta szavát és meghajolva így szólt: »Zathureczky Jánosné nagyságos asszony, ugy-e!« Furcsán kezdi! Marianne egy kissé csodálkozott, de igent intett és a fiu látva, hogy nem utasítják rendre, boldog örömmel fogott a beszédbbe. »Oh, asszonyom, bocsássa meg ezt a szörnyű vakmerőséget és ne ítéljen el... én tudom, igen, izé, azaz hát — de mikor nincs senki ismerősöm, aki bemutatna...« Marianne felvetette duzzadt alsó ajkát és meglegedetten bölintott. Kezdi már! »És ön, asszonyom, olyan jószágosnak néz ki, biztosan meg fog szólni engemet... Oh, ha tudná, milyen örültem, milyen kintzón és mégis mily boldogítóan szerelmes vagyok. És most megszeretném tudni, vajjon reménytelenül-e?« »Talán nem!« mondotta kacéran Marianne és a fiu önfelédtt örömmel kapott a keze után. »Ön azt hiszi? Talán szólt rólam már valamit?« »Kicsoda?« kérdezte az asszony csodálkozva és elvonta a kezét. »Hát Mariska, hiszen őrá van szó és én szegény bolond elfelejtettem ezt megmondani, mert azt hiszem, mindenkinek tudni kell az én nagy szerelmemről. Bocsásson meg, de olyan izgatott vagyok, tudom azonban, hogy Ön a nagynénje és mióta kinéz az ablakon, folyton azon töröm a fejemet, megmerjem-e szólítani, vagy sem? De Ön olyan jószágos mosolygott...!« Marianne érezte, hogy vérvörössé válik és kissé visszahúzódva, elnézett a fiu feje fölé.

»Óh, bemutatna neki?« kérdezte ez könyörögve, azután lesütött fejével elhallgatott és várta az ítéletet. Marianne asszony elgondolkozva nézett a kék ég felé. Ökörnyál uszott el előtte és beleakadt a hajába. Vén-asszonyok nyara van, gondolta szomorúan és nagyon elszégyelte magát. A fiu kinosnak találta a csendet és szinte könnybelábadt szemmel dadogott bocsánatot és

indulni készült. Marianne megállította. »Jövő vasárnap nálam lesz uzsonnán — és magát is szívesen látom!« mondta jószágosan és a fiu vad örömmel kapta el a kezét. »Csokolom a kezét, néni!« mondotta áradó hálával és mint egy boldog tavaszi szélvész, elviharzott. Marianne még utána nézett egy percig és csendesen, szomorúan bucsut intett. Nem a fiunak; a fiatalságának.

Ezzel elkéstem egy kicsit, állapította meg és eszébe jutott, hogy nem fenyegetheti többé az urát a démonossággal. Erről meg a pipa jutott az eszébe és fehér, kissé hervadt arcán valami kedves derű futott keresztül. »Őszi napfény — hervadás.«

Odalépett a régi tölgyfapipatoriumhoz és levett róla egy selmecit. Azután átment az ebédlőbe és megtöltötte jófajta verpelétivel, így indult ki a folyosóra. Az ura épen azon gondolkodott, hogy mivel békíthetné meg ezt a kis »démont«, midőn Marianne melléje lépett és mint a béke olaját, átnyújtotta neki a megtömött pipát. »Nesze, édes öregem, csak gyujts reá, ha jól esik,« szólt szeliden az asszony, az őszi verőfény pedig csendes derűvel sugárzott Zathureczky János álmélkodó szemébe.

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratokat nem adunk vissza. Névtelen levelekre nem válaszolunk.

Tanyai előfizető. Kérjük címét megírni, hogy levélben válaszolhassunk. — **K. E.** Ezek bizony rosszak. — **V. F.** Sajnos, nem vált be. Kéziratot nem küldünk vissza. — **Akaratos.** Ha szép szóval nem megy vele semmire, ne erőltesse tulságosan a dolgot. Az erőszakosság ilyen esetekben úgy sem használ, sokkal okosabb lenne a szülőknek szólni és figyelmeztetni őket, hogy gyakoroljanak nagyobb ellenőrzést. — **J. R.** Meseírással csak nagy írónak szabad próbálkozni, nem olyan könnyű ez, mint az iskolapadokban hiszik. Írása azonban nem tehetségtelen és hisszük, hogy még jó dolgokat is fog írni — de addig még sok munka és sok önbírálat! — **H. Z.** Az ön szerelme nagyon szép lehet, de a vers, amit róla írt, mégis rossz. — **O. K.** A görög istennőknek nem kellett még helyesírást tudni, de a magyar költőknél már illik. — **Nagykanizsa.** Szíves soraiért őszinte köszönet. Legyen szerencsénk. — **E. N.** A mi jóakaratum nem pótolhatja az Ön tehetségét. Ilyen furcsa írással és ezzel a költőiséggel okosabb lesz inkább recepteket írni. — **V. R.** Ön azt mondja elmés aforizma alakjában, hogy a leereszkedés a gőg udvariassága. Szíves helyreigazításként közöljük, hogy a gőg olyan alacsony emberi indulat, amelynél leereszkedésről szó sem lehet. — **N. Z.** Előre semmiről sem mondhatunk véleményét. Lássuk az írást! — **W. E.** 1. Nincs igaza. Az első szerelem sohasem hal meg és a feledésről szóló mesében csak öreg peszsimisták hisznek, de ezek is csak addig, amíg magányos éjszakákban fülükbe nem cseng az emlékek dala. 2. Minden levélre illik válaszolni, még akkor is, ha valamikor régen szerelmes volt abba, aki írta. — **Válasz.** Kérdése annyira naiv, hogy ezuttal a kényelmesebb részt választjuk és — adósak maradunk a felelettel. — **Vidéki leány.** Meleg sorok, de inkább a fiatalság, mint a költészet melege.

Felelős szerkesztő: dr. ENDRŐDI BÉLA.

Kiadótulajdonos: »A Társaság« Irodalmi Lapkiadó Részvénytársaság.

Szerkesztőség és kiadóhivatal I., Horthy Miklós-ut 1.

Hivatalos órák 10—5-ig. Telefon: József 110—88 és József 58—58.

Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. — Telefon 127—05.

KOLLARIT
BÖRLEMEZ

TELEFON: 12—54, 93—45.

legjobb tetőfedőanyag.
Fedési munkákat vállal:
Kollár Miklós és Breitner
Ujpest—Monfalcone.
Budapest, Bajza-utca 28.

Telelésre teljes ellátásért

átenged előkelő idősebb házaspár tíz hónapra fejedelmileg berendezett budapesti ötszobát minden mellékhelyiséggel, megfelelő földbirtokos családnak. Ajánlatok „Városligeti lakás“ jellegre **Blockner J.** hirdetőjébe Semmelweis-utca 4. sz.

LOHR MÁRIA-KRONFUSZ

Vegyztisztító, csipketisztító és kelme festő. Gyár
és központ VIII., Baross-utca 85. Tel.: József 2-37.

Rupprecht Tiborné, Gyömörey Éva.

Székely Aladár felvétele.